

HET "IK" ALS PRODUKT VAN VORIGE LEVENS

Het onderwerp veronderstelt van u een zekere kennis van reïncarnatie. Dat mag ik even in herinnering brengen.

1. Reïncarnatie is niet gebonden aan vaste circuits, ofschoon die vaak voorkomen, maar is incidenteel en niet verplicht.
2. Reïncarnatie is nimmer een noodzaak van buitenaf opgelegd, doch vloeit voort uit een behoefte in de geest.
3. Het aantal reïncarnaties is - theoretisch althans - onbeperkt.

Daarmee weet u ongeveer waarover we het zullen hebben.

Als u op de wereld leeft, dan heeft u een aantal eigenschappen, die voor een deel van stoffelijke aard zijn; erfelijk. Andere eigenschappen zijn meer mentaal. Daarnaast blijkt, dat u bepaalde gaven of sommige eigenschappen in het bijzonder heeft ontwikkeld. Dit alles is niet slechts toevalsproduct, het komt voort uit de wijze, waarop eens - voordat u nu in de wereld kwam - u heeft geleefd. Wat gebeurt er namelijk:

Het "ik" leeft. Het komt in de materie. In de stof heeft het een zekere visie op het leven. (De geest heeft nu eenmaal een zeker bewustzijn, voordat ze kan incarneren, zeker als mens.) Die visie probeert het uit te drukken. In het begin is het doel heel vaag; vandaar dat de uitdrukking ervan eveneens aan de vage kant kan zijn. Maar men doet ervaring op. Een voorbeeld:

Het stenen tijdperk. Iemand wordt geboren in een stam. Daar gelden bepaalde wetten. De stam leeft in een jachtgebied (een bepaald milieu), heeft zekere rituelen en gebruiken. Het "ik" wordt eraan onderworpen. Nu kan het "ik" kiezen. Het kan beginnen om allereerst jager te worden of krijger. Het kan proberen om deel te nemen aan priesterlijke plechtigheden. Als het een vrouw is, kan zij zich onderwerpen of ze kan zich voegen bij de vrouwen, die sterk zijn, die onderling meestal ook geheime rituelen hebben en die zo een deel van de gemeenschap bepalen.

Die ervaringen komen voor een groot gedeelte uit het toeval voort. Maar aan het einde van dat leven heeft zo iemand (b.v. de jager) dus zo het een en ander meegemaakt. De jager is tot de conclusie gekomen dat jagen op zichzelf niet zo leuk is. Hij voelt meer voor wat wij noemen huiselijke vrede, zekerheid.

Die jager gaat over en reïncarneert na verloop van tijd laten we zeggen in één van de vroege stad-culturen. In die vroege stad-culturen zijn degenen, die de grootste huishoudelijke zekerheid hebben, slaven. Maar er is voor die geest geen waardering voor het milieu in de betekenis, die men zelf daaraan toekent. Dat milieu heeft een gevoelswaarde, en de zekerheid ligt in het slavenkwartier, niet bij de handelslieden, die grote zorgen hebben en een onderlinge strijd voeren of bij de elitesoldaten, die voortdurend druk bezig zijn. Zij hebben teveel onzekerheden. Men incarneert dus als slaaf.

De eigenschappen van de slaven zijn over het algemeen nogal verschillend. U weet, de meesten van hen werden in die periode buitgemaakt. Een slaaf, die twee generaties heeft doorgemaakt, is meestal wel iemand met verantwoordelijkheid; soms is hij zelfs alweer enigszins vrijgelaten. De slaaf heeft dus zelf taken, die hij voor zijn meester vervult. Het resultaat zal zijn dat zo'n geest incarneert bij mensen, die waarschijnlijk pas - misschien 5 of 6 jaar - zijn gevangen. Daarbij zoekt hij weer naar vrede. Hij moet dus niet iemand hebben, die voortdurend in verzet is tegen zijn milieu. Indien er tien mogelijkheden zijn, zoekt hij die uit, waarin de grootste aanvaarding, de grootste berusting bestaat. Maar het zou wel eens kunnen betekenen, dat deze mensen erfelijk gezien een klein beetje aan de laffe kant zijn, of misschien ook aan de luie kant. Die eigenschappen worden deels lichamelijk overgenomen.

Je bent nu een slaaf met luiheid en weet ik wat nog meer. Wat je ziet is, hoe goed je meesters het hebben, niet wat je zelf hebt. Je begint dus te streven naar enig aanzien, maar je bent

eigenlijk te lui en te laf om risico's te nemen. Je gaat dan intrigeren. Een volgend leven zal je waarschijnlijk ergens brengen waar mensen bijzonder handig zijn, waar ze intrigeren, een soort Borgia-sfeer. Kom je daar, dan ontdek je dat daar ook weer allerlei onzekerheden zijn. Je hebt in die incarnatie wel wat meer moed gekregen, maar vooral ook geslepenheid en gewetenloosheid; en helemaal tevreden ben je er niet mee. Je kiest dus op nieuw en wordt misschien een vrije boer.

Wat is er nu aan de hand? We kunnen het met een paar regels samenvatten: De gevoelswaarde is bepalend voor de incarnatiekeuze. De gevoelswaarde, die in de geest bestaat, is het eindresultaat van een vorig bestaan. Naarmate die meer specifiek, dus meer gericht is, zal ook een meer gerichte incarnatie plaatsvinden. Dat impliceert, dat, ook meer gerichte persoonlijke eigenschappen erfelijk worden overgenomen.

Nu is dat natuurlijk allemaal heel eenvoudig, als men rekent van de ene incarnatie tot de andere. We kunnen het hier gemakkelijk genoeg overzien. Als u in de moderne tijd kijkt, dan ziet u heel wat mensen, die eigenlijk in de 16^e tot 18^e eeuw hebben geleefd. Als u nu iemand ziet, die b.v. buitengewoon zinnelijk is aangelegd, dan zult u hem heel waarschijnlijk in de vorige incarnatie hebben aangetroffen in een kloostersfeer of als een priester, die eigenlijk net niet genoeg zijn zin kon krijgen. Daardoor is er een zekere gerichtheid, of zullen we zeggen de emoties van de sexe ontstaan. Het resultaat is dat men in het volgende leven een milieu kiest, waarin de belasting met hartstocht in die richting groot is. Dit is erfelijk. Je kunt er zelf niets aan doen, maar je hebt het zelf gekozen.

Ga je nu verder terug, dan krijg je een stapeleffect, want zo'n eerste incarnatie als mens geeft over het algemeen een zeer groot aantal mogelijkheden, maar een heel geringe gerichtheid. De eerste menselijke incarnatie wordt voor een groot deel bepaald door het milieu waarin je toevallig terecht komt. De eigenschappen, die je geestelijk hebt opgedaan (en misschien in vorige incarnaties in niet-menselijke gestalte), worden daar wel degelijk gebruikt, maar je weet nog niet waar je naartoe wilt. Er ontstaat in dat eerste leven een kwestie van deficiëntie (tekort), een idee van efficiëntie (het bereiken van het maximum met bepaalde middelen) en daarbij een ideaal. Nu is het typerende, dat de tekorten doorgaans een betrekkelijk kleine invloed hebben tijdens het leven. Daar kun je ze wel overwinnen. Maar zodra je overgaat, gaan die tekorten een veel grotere rol spelen, want wil je evenwichtig zijn in de geest, dan moet dat worden gecompenseerd. Die compensatie impliceert weer dat je bij een volgende incarnatie zegt; Dat gebeurt me niet weer. Het resultaat is, dat de volgende incarnatie probeert een milieu te vinden, waarin een sfeer hangt (en dat is dan omstreeks de tijd van de geboorte, zeg een jaar daarvoor tot ongeveer de geboorte), waarin dat erkende tekort van een vorig bestaan niet aanwezig is. Dan heb je dus een voertuig gekozen met een grotere kennis, een groter begrip.

In het leven zelf vergeet je die tekorten van vroeger. Je hebt nieuwe tekorten, je hebt nieuwe mogelijkheden. Maar in de geest blijft het bestaan. Dat tekort moet ik dus vermijden. De eigenschappen van dat andere leven? Je hebt allemaal teleurstellingen, je hebt meevallers, dat blijft eenmaal zo. Dan kom je op een gegeven moment weer tot een conclusie. Die conclusie kan zijn; ik wil meer kennis hebben. Ze kan ook net zo goed zijn, ik wil meer geld hebben, of, ik wil meer vrijheid hebben. In het volgend leven (u gaat weer over en komt na verloop van tijd tot een nieuwe incarnatie.) zal uw keuze dus inhouden; een vermijden van de tekorten uit de eerste incarnatie en de tweede incarnatie plus het zoeken naar het gewenste uit die tweede incarnatie. En daarmee zijn we al heel wat selectiever geworden.

Die selectiviteit betekent, dat het aantal incarnatiemogelijkheden afneemt en in de meeste gevallen betekent dat dus ook, dat de incarnatietendens iets vlugger is. U zoudt misschien zeggen trager. Neen. Vroeger zei je: Nou ja, het kan nog wel even. Er zijn zoveel mogelijkheden. Als ik zin heb, dan kan ik toch wel overstappen. Nu zeg je: Ja, hier heb ik een uitgerekende mogelijkheid. Die krijg ik misschien niet meer, dus ik moet nu incarneren. Het resultaat is, dat de tijd tussen de incarnaties iets korter wordt, dat er daarnaast - en dat mogen we ook niet vergeten - niet alleen een keuze optreedt in de sfeer van het milieu, maar dat daarmee tevens steeds sterker de erfelijkheidsfactor gaat meespreken. Je gaat je niet alleen naar oriënteren op een algemene toestand (genoeg eten of gezelligheid), je gaat je ook oriënteren op de ouders. Dat kan voorkomen vanaf de 3^e incarnatie. Na de 7^e of 8^e incarnatie is het bijna onvermijdelijk. Hier worden de karakters van de ouders ook erkend. En omdat de

karakterkeuze van de ouders stoffelijke factoren inhoudt, die je in de geest nog niet begrijpt, wordt de vorm van je voertuig ook - al is het niet helemaal bewust - nauwkeuriger gekozen.

De aantallen incarnaties lopen sterk uiteen. We hebben de zeer oude zielen, die aan hun duizendste incarnatie toe zijn; dat zijn de eeuwige zittendblijvers van de kosmos. We hebben de zeer jonge zielen, die een, twee misschien driemaal een menselijke vorm hebben gekend. Na driemaal ben je al iets beter mens. De eerste twee keren, die weten het eigenlijk nog niet, die zijn in het vage. Degenen, die ontzettend veel levens achter zich hebben, dat is nu het typische, hebben zoveel dingen die ze willen vermijden, dat er eigenlijk geen keus meer is. Deze mensen komen daardoor tot een willekeurige keus. Maar deze kan dus nooit meer beantwoorden aan de achtergrond, die in de geest is ingebouwd, van "dit niet en dat wel". Resultaat; die mensen zijn over het algemeen erg ontevreden. Dat zijn mensen, die eeuwig gefrustreerd worden, omdat ze zoveel dingen tegelijk willen bereiken en willen vermijden - allemaal heel doelbewust - dat ze gewoon geen tijd hebben om iets te bereiken, omdat ze te druk bezig zijn met iets te vermijden. En als ze dan eindelijk zeggen: Laat mij het risico nemen, dan is de bereikingsmogelijkheid meestal voorbij. Dat zijn mensen, die het gevoel hebben, dat ze tweederangs zijn. Ze hebben een minderwaardigheidscomplex. Dat komt dus uit de geest.

Dan zijn er natuurlijk ogenblikken, dat je in de entiteit zelf een soort resonantie kunt krijgen. Ik zal maar voorbeelden geven, dat maakt de zaak duidelijker:

Iemand is krijgsman geweest laten we zeggen in de tijd van het Romeinse rijk en heeft er met de een of andere cohorte rond gemarcheerd. Diezelfde leeft nu in Nederland en wordt opgeroepen in militaire dienst. En nu het typerende: de militaire discipline is weliswaar in haar methode, maar niet in haar wézen veel veranderd. Ik wil niemand van de militairen beledigen, maar het militarisme is zo oud, dat ik maar één vorm van beroep ken die ouder is. Nu gaat dus de herinnering aan vroeger herleven en wat zien we? Zo iemand munt uit in exercities. Dezelfde ruwe, speelse manier uit de Romeinse tijd gaat hij weer terugkrijgen. Zijn idee van tijdverdrijf is net zo rumoerig als het eens was in de Romeinse tijd. Deze mens vindt iets terug van de roekeloosheid en de wreedheid, die voor een Romeins soldaat normaal was, maar die in deze tijd voor de meeste iets zeer vraagwaardigs, zo niet ondenkbaars is. Het eind is, dat zo iemand meestal eindigt als beroepsonderofficier. Die resonantie is dus typerend.

Nu nemen we een andere resonantiemogelijkheid, opdat, u niet denkt dat het alleen maar militair is; Een herdersjongen uit de pre-Babylonische tijd, Perzië misschien. Een fluitspelertje. Hij heeft ontzettend veel plezier gehad in het fluitspelen. Hij heeft zich daarin uitgeleefd, als hij met zijn kudde alleen was. Dat jongmens groeit op, komt op een gegeven ogenblik op de een of andere school waar blokfluit wordt gespeeld. En vreemd, de jongeman, die misschien eerst alle andere toeters beter vond, kan niet van de blokfluit afblijven. Hij zou misschien vanwege zijn vriendjes liever saxofoon spelen of beat-gitaar. Vreemd genoeg ontwikkelt hij daarin zeer snel een zekere techniek. Hij voelt het instrument aan. Een herinnering uit een vorig bestaan, misschien 10 of 12 incarnaties geleden, keert terug en, beïnvloedt de vaardigheid in dit bestaan.

Nu zijn er natuurlijk ook genetische kwesties in het geding. Het kan zijn dat zo iemand een milieu heeft gezocht, waarin de muzikaliteit eigenlijk nog niet zozeer erfelijk is. Dan is hij een bezeten spelertje, maar brengt het nooit ver. Hij is alleen maar gelukkig, als hij zo nu en dan kan toeteren, al wordt de hele familie gek. Maar stel, dat hij een milieu heeft gezocht, waarin de muzikaliteit wel aanwezig is. Dan zien we dat de blokfluit een lievelingsinstrument blijft, maar dat hij daarnaast gaat zoeken naar andere fluitachtige instrumenten. Zo iemand kan b.v. een fantastisch goede hoboïst worden. Hij kan een zeer goede fluitist worden op verschillende fluitinstrumenten, klarinet en saxofoon eventueel ook nog. Maar de liefde zal altijd vooral uitgaan naar de heldere toon van de fluit. Dat is dus niet alleen te verklaren uit milieu en erfelijkheid. Uit duizenden mogelijkheden wordt er eentje gekozen, die eigenlijk haast ondenkbaar is.

Er zijn op het ogenblik verschillende juffrouwen, die zich bijzonder gelukkig voelen, indien ze achter een grote trom of een paar pauken mogen staan. Dat is eigenlijk onlogisch. Hoe komt iemand ertoe om dat te kiezen? Dan moet u weer denken aan resonantie; Iemand heeft waarschijnlijk vroeger met dergelijke instrumenten te maken gehad, heeft die geluiden gekend, heeft zich daarmee beziggehouden. En is nu ergens in het muzikale milieu dat

instrument naar voren treedt, dan is het net of je je dat herinnert. Het is of de slag al in de polsen zit, voordat je het ooit hebt geprobeerd. Deze resonanties, waarvan ik enkele voorbeelden heb gegeven, zullen op velerlei terreinen mogelijk zijn.

Wat ik nu naar voren bracht, was een kwestie van een mentaliteit, gepaard gaande meestal met een opvoeren van stoffelijke bekwaamheid. Maar ik kan me nog een heel andere vorm van resonantie indenken; U heeft geleefd in het een of ander stadje, laten we zeggen Arles, Avignon of misschien Zughausen of iets dergelijks. Nu komt u in hetzelfde landschap terug na zoveel tijd. Nu is het noodzakelijk dat u ontspannen bent, want bent u druk bezig, dan komt zo'n echo meestal niet zo sterk door. Op een gegeven ogenblik krijgen we dan het vreemde - ik weet niet wat het is. Het is, of het beeld uit het verleden samenvalt als een vergelijking van twee foto's met het heden en je hebt het gevoel, dat er hier of daar iets niet in orde is. In feite, is daar in de loop der tijden iets veranderd. Het volgende ogenblik heb je ineens een herkenning; hé je wist al dat dat vreemde huis daar stond en dat die weg zo'n rare draai maakte. Hier blijkt dus, dat de herinnering uit vorige incarnaties in sommige ogenblikken naar voren kan komen als een vorm van kennis, zij het een intuïtieve en misschien onverklaarbare kennis.

Stel nu; iemand heeft in een ver verleden (Egypte) als geneesheer gewerkt. Hij heeft daarnaast (hij is later galeislaaf geweest) gewerkt in een soort apotheek in een klooster rond het jaar 800 en hij wordt nu weer geboren in de wereld. Na heeft deze mens natuurlijk vele interesses. Die belangstelling zal - gezien de vorige incarnaties - enigszins wetenschappelijk zijn. De grote kans bestaat, dat zo iemand nu een researchbioloog wordt; dus een bioloog, die zich speciaal met experimenten en onderzoek bezighoudt. Op dat terrein blijken ook allerhande herinneringsbeelden een rol te spelen en daardoor zal zo'n mens, daarnaast veelal belangstelling tonen voor b.v. oude receptuur, oude gebruiken, en zal trachten die om te zetten in het nieuwe. Hij weet zelf niet, dat hij bij zijn experimenten feitelijk meer door herinneringen van de geest wordt geleid dan alleen door de oude kennis, die hij heeft opgedaan. (U weet waarschijnlijk, dat er de laatste tijd een herleving van de oude geneeskunde aan de gang is. Dat is begonnen ongeveer in 1870 en op het ogenblik gaat dat zover, dat zeer oude kruidenrecepten maar ook zeer oude geneeswijzen weer worden onderzocht.) Een bewijs, dat er mensen in dat onderzoek zitten, die ergens deze reflectiewerking hebben.

Nu wordt het misschien wel wat duidelijker hoe een persoonlijkheid door een vorig leven kan worden bepaald. Het is allemaal heel aardig om te vertellen dat de vorige levens je noodlot hebben bepaald. Ik heb in m'n vorig leven Jan een klap op het hoofd gegeven, dus zal ik maar vast een valhelm opzetten, want in dit leven zal Jan mij een klap op het hoofd geven. Dat is de simpele vorm, waarin men dan via allerlei karma-theorieën tracht de vorming van de persoonlijkheid en de problematiek ervan te vertalen. Maar zo eenvoudig is het nu eenmaal niet. Je hebt te maken met de vorming van je wezen en daarmee lok je automatisch allerhande dingen uit, dat is waar. Daardoor vind je vaak een zekere onvrede met het leven, waarmee je best tevreden zou kunnen zijn. Daardoor word je laf waar je moedig had kunnen zijn en omgekeerd. Dat is allemaal heel begrijpelijk en ik geloof niet, dat iemand zich druk erover zal maken. Maar stel nu eens even, dat door een reeks incarnaties angsten zijn ontstaan.

Ik heb daarnet gesproken over deficiëntie. Tekorten kunnen op een gegeven ogenblik een soort dwangneurose vormen. Je hebt mensen, die zoveel honger hebben geleden, dat ze niet gelukkig zijn, indien ze niet minstens 10 suikerklontjes in hun tas hebben. Raar maar waar. Op dezelfde manier kan de geest een soort neurose vormen; n.l. als het ego bepaalde tekorten zo vaak heeft ervaren, dat het bang is voor elke relatie van beleving, die daarmee in verband staat. Dan krijgen we dus een ziekelijk vermijden van bepaalde aspecten in het leven. Het komt niet alleen tot uiting bij de incarnatiekeuze, maar dat zal verder een rol spelen in het karakter, in de karakteristiek van die mensen. Afwijkingen kunnen daardoor worden verklaard. Als u nu dergelijke verlangens en angsten hebt, dan leeft u in een wereld zoals de uwe, die nogal complex is en daardoor uw gedrag nogal regelt. U denkt misschien dat u allemaal vrije burgers bent. U bent, als u denkt een vrije burger te zijn, waarschijnlijk alleen maar vrij burgerlijk. U bent gebonden aan uw gedrag, uw normen, uw ervaring, uw waardering.

Nu kan het wel eens zijn, dat die waarderingen in strijd komen met die angsten of begeerten, die in dat "ik" bijna ziekelijk zijn vastgelegd. Zou dat "ik" ze kunnen uitleven, dan zou het

ermee afgelopen zijn. Het zou na 1 of 2 incarnaties uit de wereld zijn. Dan blust het zich uit. Maar nu kan het net niet. Het blijft dus bestaan. De wereld wil echter dat je doet, of je er niet bang voor bent, dat je er niet naar verlangt en dan begin je schizofreen te worden. We krijgen dan een gespletenheid, die niet lichamelijk wordt veroorzaakt (u weet, schizofrenie heeft vele lichamelijke oorzaken, waaronder vergiftigingsverschijnselen), maar die eigenlijk van de geest uit wordt opgelegd, omdat het werkelijk geestelijke facet van het "ik" alle mentale beelden aangrijpt om al het gevreesde van zich af te zetten en om al het begeerde naar zich toe te halen, want dat is ziekelijk. Gelijktijdig is daar dat lichaam (gedisciplineerd, een Pavlov-reactie, zeg maar), waarin alles precies tegengesteld moet gaan aan wat het "ik" wil.

Laten we zeggen: dat "ik" is bang voor honger en komt in een wereld terecht, waarin het onbeleeft is veel te eten. In uw maatschappij is daar wel een oplossing voor: dat zijn de nachtelijke koelkastlopers. Dat zijn mensen, die - al hebben ze twintig keer geluncht en nog een keertje gedineerd - niet naar bed kunnen voordat ze hier of daar nog iets verschalkt hebben.

Maar stel nu, dat het iets is dat tegen een absoluut taboe aanloopt. Laten we zeggen; u bent agressief. U bent geneigd om iedereen, die u aanraakt maar meteen een pak slaag te geven en als u dat doet, dan wordt u geconditioneerd eventueel via de politierechter en de zachte handen van de politie of misschien via het een of ander instituut. U blijft toch die angst hebben. Nu komt er een ogenblik, dat die agressie wordt onderdrukt door de reactie, net zolang totdat de geconditioneerde reactie, die de maatschappij je oplegt, wordt verbroken. Maar dan zien we ook een absolute normverandering, want dan kun je de hele wereld niet eens meer zien zoals ze is. Je reageert dan volgens de angst- of de begeertebeelden, die in je leven, totdat die agressie is gespuit en de spanning is teruggelopen. Dan sla je ineens weer terug en weet je plotseling weer hoe het hoort in de maatschappij.

Dat ziektebeeld is dus iets, wat eigenlijk ook in het "ik" bestaat. Nu wil ik helemaal niet beweren dat we allemaal ziekelijk zijn, als we geïncarneerd zijn. De meesten van ons weten nog wel een enigszins gezond evenwicht te vinden. Maar we hebben onze voorkeuren, onze afkeuring, onze angst, onze verlangens en we drukken die uit in materiële middelen. Het lijkt misschien heel vreemd, als ik u ga zeggen dat iemand, ideeën, gebrek aan communicatie heeft ervaren (dus te weinig contact met zijn medemensen heeft in dit leven) misschien nymfomaan wordt of het mannelijke tegendeel: een soort sater. En dan zeggen de mensen; Ach, wat zijn die lui bandeloos. Dat is geen bandeloosheid, maar doodgewoon het onvermogen om een geestelijke communicatie op te bouwen. Men heeft nu eenmaal dat tekort en gelijktijdig bestaat die enorme communicatiebehoefte; en die wordt dan stoffelijk uitgedrukt, maar blijft ergens teleurstellen, ze blijft ergens haperen. Laten we zeggen: er is gebrek aan een begrijpelijke respons. Het resultaat is een onverschilligheid voor datgene, waartoe men gelijktijdig wordt gedreven. Dan kun je zeggen: Ik keur de losbandigheid van iemand af. Je kunt gemakkelijk afkeuren, maar voor die ander is dat een behoefte; het is misschien een doorbreken van een isolement. Je kunt de gierigheid van een bepaalde persoon afkeuren, maar is die mens nu werkelijk gierig of probeert hij zijn angst voor tekorten op die manier weg te dringen? Ik geloof, dat die invloed langzaam maar zeker duidelijk uit de verf is gekomen. En dat betekent, dat we het weer moeten samenvatten in een paar stelregels. Dan zeggen we;

1. Het geestelijk "ik" of het werkelijk ego behoudt alle grote ervaringen van bereiking, van tekortkoming, van angst en van voldoening. Deze worden behouden in associaties, nimmer in een compleet en waarheidsgetrouw beeld.
2. De gedragsnormen, de besefsnormen en de placering in de totaliteit van het "ik" worden daardoor mede bepaald.
3. De geestelijke eigenschappen kunnen in het stoffelijk "ik" nooit volledig worden uitgedrukt. Zij zullen echter bij de keuzen een rol spelen, zodat een zekere overeenkomst tussen erfelijke mogelijkheid en geestelijke erkenning, noodzaak of angst aanwezig blijft. Hierdoor zal de bevoertuiging de mogelijkheid hebben de geestelijke noodzaak uit te drukken.
4. Het stoffelijk "ik" is dus het product van het totaal der vorige bestaanservaringen plus de mogelijkheden, die via erfelijkheid lichamelijk aanwezig zijn plus de conditionering van de maatschappij, waarin het stoffelijk "ik" zich beweegt. Zodra daarin een harmonie wordt

bereikt, zullen spanningen worden opgelost en zal gelijktijdig een bewustere gerichtheid en keuze in een positieve geestelijke richting mogelijk worden.

Nu zult u zeggen: Daar zijn misschien formules voor. Er zijn inderdaad vele formules, maar aan elk ervan mankeert er iets. Want je kunt een reïncarnatie natuurlijk omschrijven als de geboorte in de materie, maar wat daaraan vooraf gaat is in zichzelf ook een cyclus.

Die cyclus is vaak ook weer moeilijk uit te drukken. Het eenvoudigst is te zeggen: Je gaat omhoog via verschillende sferen, tot het moment dat je niet meer kunt beseffen (een korte tijdelijke uitblussing a.h.w. een soort bewusteloosheid), waarna men terugkeert, maar nu in dalende richting, op hetzelfde niveau, zich weer bewust wordt en dan in omgekeerde volgorde al die trappen afwerkt. Men wordt geboren, men maakt een cyclus van leven door en keert nu onder het leven terug, dus in de chaos. Vanuit die chaos (waarin men dus ook een black-out kan hebben, maar noodzakelijk is dat niet) komt men tot een reconstructie van het stoffelijk leven en de gebondenheid aan diezelfde sfeer en gaat weer naar boven, enz. enz. De kringloop.

Dat is een formule. Maar u begrijpt, dat die formule, alleen juist is, indien we aannemen dat er maar één keer in de stof wordt geleefd. Indien er meermalen in de stof wordt geleefd, dan gaan de herinneringen een rol spelen, maar dan zal ook het geestelijk geheugen een grotere rol gaan spelen op een hoger niveau, naarmate men geestelijk bewuster is. Daarover zou ik nog wat willen zeggen.

Zomerland is eigenlijk een wereld opgebouwd uit herinneringsbeelden van de eigen stoffelijke wereld. De herinnering aan vorige bestaansvormen is daar bijna niet bereikbaar. Komt men in een vormvervaging terecht (wat we bij ons de wereld van klank en van kleur noemen), dan zullen vormbepalingen geen rol meer spelen en worden dus de ideeën, die emoties en mede een zeker besef of begrip bevatten, belangrijker dan constatering. Op het ogenblik, dat dat is bereikt, gaan dus alle dingen, die door vorm niet konden worden uitgedrukt en die in de Zomerlandsfeer niet worden beseft, meespreken. Kom ik in een sfeer, waarin ook de differentiatie - vanuit stoffelijk standpunt dan - in klank en kleur wegvalt, dan ben ik één met dit verleden, omdat dit dan voor mij net zo reëel is als mijn eigen wereld, het staat op gelijk, niveau. Ik ben mij dan van mijn "ik" bewust in de totale reeks incarnatie, en de geestelijk tussenliggende trappen die ik heb doorgemaakt.

Keer ik nu uit die sfeer terug op aarde, dan doe ik dit met een totaalbewustzijn. In dat totaalbewustzijn zijn de meesten, de begeerten, de frustraties, die zo'n grote rol spelen bij de minder bewuste incarnaties, eigenlijk voor een groot gedeelte weggevaagd. In het totaalbeeld kan ik n.l. de verhoudingen zien. Dat kan ik niet doen van incarnatie tot incarnatie. Door dit totaalbeeld ontstaat er wat men noemt een harmonische instelling, waarmee een bepaald doel - en nu met veel meer macht, kracht, ijver en consequentie - wordt nagestreefd dan voordien, maar waarbij gelijktijdig de innerlijke strijdigheden voor een zeer groot deel wegvallen. In zo'n geval hebben we dan eigenlijk te maken met de Leermeesters der mensheid. Een Leermeester der mensheid incarneert dus zeer snel.

Nu kan ik me voorstellen - en u waarschijnlijk ook - dat iemand dat niveau heeft bereikt, zich een taak heeft gesteld en door omstandigheden in een menselijk leven deze niet geheel kan voltooien. Toch is het noodzakelijk om dat leven te onderbreken, daar andere factoren van vervulling en misschien ook een ontstaan gebrek daartoe nopen. Dan zal zo iemand versneld incarneren. Nu krijgen we een eigenaardig verschijnsel; Ofschoon er een ander lichaam voor hetzelfde ego wordt gebruikt, zal dit andere lichaam na zeer korte tijd (meestal reeds op 4- of 5-jarige leeftijd) alle karakteristieken gaan vertonen van het vorige lichaam. Het zal het geheugen van het vorige lichaam voor een groot gedeelte behouden en het zal de doelgerichtheid van de volwassene (de oude mens) nu in jeugdige vorm bezitten en kunnen voortzetten. In een dergelijk geval is er dus geen sprake van een "ik" dat door vorige incarnaties wordt beïnvloed. Hier is het stoffelijk "ik" zuiver het resultaat van het geestelijk "ik". De incarnatie is incidenteel. Ze is alleen maar een uitingsnoodzaak en komt daaruit voort. Het is dus niet meer het experiment, het zoeken naar een oplossing voor jezelf, zoals in de vorige door mij geciteerde gevallen.

Nu denkt u misschien, dat we er zijn. Neen, nog net niet. In dit beeld heb ik tot nu toe duidelijk gemaakt, hoe het "ik" in zekere mate wordt gevormd door de verschillende levens en hoe de uiting van dat ego in elk leven weer wordt bepaald door alles, wat er geestelijk reeds

bestond. We hebben daarbij nog één ding verwaarloosd; en dat is wel wat men de geestelijke capaciteiten noemt. Daarmee bedoel ik zowel de occulte begaafdheden als de buitengewone gevoeligheden. Om u een voorbeeld te geven:

Er zijn mensen, die technisch gevoel hebben. Ze weten het zelf niet. Als die mensen een schakelbord zien, dan zien ze niet alleen de buitenkant, maar ook de schakelingen erachter. Ze zien hoe de stroom loopt. Daardoor kunnen zij een fout in een ogenblik opheffen, terwijl een ander misschien urenlang bezig is met meten. Die mensen zijn in staat om met een enkele blik in een grote machine te zeggen; Daar moet ergens een scheurtje in het metaal zitten. Gaat men het dan na met instrumenten, dan blijken ze gelijk te hebben. Deze mensen hebben dus een affiniteit ontwikkeld met b.v. een materiaal. Het vreemde is, als dat een affiniteit met een materiaal is, dat het dan vaak in een bepaalde klasse ligt. Sommigen hebben affiniteit tot metalen, anderen tonen een mentale affiniteit tot b.v. krachtstromen en krachtbronnen. Weer anderen vooral voor vloeistoffen enz. enz..

Deze gevoeligheden kunnen ook op het menselijk lichaam worden toegepast. We kennen allemaal het voorbeeld van de arts, die met één blik de juiste diagnose stelt. De chirurg, die uit tien mogelijke oorzaken waar niemand een definitief antwoord op kan geven, niet alleen de juiste kiest, maar zelfs zijn eerste incisie zo aanbrengt, dat hij met de minst mogelijke schade en moeite bij de bron van het kwaad kan komen. Dat zijn feiten, die in medische kringen bekend zijn en die - naar ik meen - naar buiten toe ook wel bekend zijn geworden.

We hebben mensen, die filosoferen en die eigenlijk in plaats van de rechte lijn te volgen soms ineens een zijweg inslaan; ze schijnen af te wijken. Maar nu blijkt, dat ze in een associatief begrip verdeeld zijn geraakt, waardoor de gehele weg die ze filosofisch wilden volgen ineens duidelijker wordt. Er komt een nieuw licht. Deze mensen hebben een affiniteit voor een bepaalde wijze van redeneren.

Die affiniteiten zou je ook kunnen hebben bij iemand, die magnetiseert. Iedereen kan leren magnetiseren, maar er zijn maar heel weinig mensen, die het intuïtief zelf goed doen. Die mensen weten niet eens wat ze doen. Ze stellen een diagnose, zonder dat ze weten dat ze dat doen.

Over deze affiniteiten wil ik iets vertellen. Ze zijn natuurlijke eigenschappen, die ook in het stoffelijk "ik" moeten zijn ingebouwd. Er moet hereditair wel een kleine mogelijkheid aanwezig zijn. Maar een geest, die op de een of andere wijze, een verwantschap heeft gekregen met zekere vormen van occultisme, of van denken, of van waarneming, die zal dat over het algemeen nog wel kunnen overdragen. Deze affiniteiten nu ontstaan niet in vorige stoffelijke levens, maar zijn wel het resultaat ervan. Een beeldhouwer b.v. zal vroeger in steen hebben gewerkt. Hij heeft zich op zijn manier verdiept in steen. Het resultaat is, dat hij niet alleen fouten in steen ziet, maar dat hij een scherp onderscheid kan maken.

Iemand is misschien in het verleden een primitieve smid geweest. Metaal was een deel van zijn religie. Daardoor was hij geestelijk - en dat blijkt belangrijk voor kennisname - geïnteresseerd in metalen. Hij ging iets beseffen van hun moleculair structuur, hun samenhangende rotatietraagheid van het molecuul en al die dingen meer. Hij kon dat niet uitdrukken, want geestelijk bestaan die termen niet, maar hij wist het. Toen hij weer incarneerde, bracht hij dit besef mee, maar hij kon het niet mentaal uitdrukken (mentale overdracht is toch al moeilijk voor het geestelijk ego en in dergelijke gevallen bijna onmogelijk); hij kon wel de gevoeligheid ontwikkelen. Nu gaat die gevoeligheid weer een rol spelen in de totale persoonlijkheid op meestal onbewust niveau. Het zal u nu misschien niet meer zo verwonderen te zien, dat mensen met gelijke achtergrond, gelijke geestelijke capaciteiten toch op een gegeven ogenblik geheel verschillende manieren van gevoeligheid tonen, waardoor ze bij dit gebruik worden geleid. Dit is een gevolg van de geestelijke studie, die je maakt na de overgang.

Ik heb in het schema, dat ik besprak, het gehad over dat je een ogenblik van black-out kunt hebben, als je door de sferen gaat. Je komt aan een sfeer waar je niet meer bewust kunt beseffen. Je komt in een soort stupor, een slaap, waardoor je vagelijk droomt. Als je ontwaakt, keer je terug naar je eigen wereld, maar de gerichtheid t.a.v. die wereld is een andere geworden. Dat is in ieder geval een vaststaand verschijnsel, dat kennen we allemaal. Zoals ook de overgang naar een hogere sfeer gepaard gaat met iets, wat we een schok of reflex zou

kunnen noemen, waarbij het lijkt, of alles op een kaleidoscopische wijze uit elkaar, en weer in elkaar schiet in een nieuwe verhouding, zonder dat bestanddelen zijn veranderd. Deze geestelijke gang van zaken - ik zeg nogmaals onvolledig voorgesteld - is gebaseerd op de recapitulatie van uw leven.

Indien u in uw leven veel ervaringen hebt opgedaan, onverschillig welke dan zijn daaruit angsten en begeerten voortgekomen, maar er komt ook heel vaak een neiging naar voren om jezelf op een bepaalde manier te richten en te uiten. Dat heeft niets te maken met de opvattingen die je erover hebt. Soms ben je ziek van jezelf, als die dingen doet; en soms voel je je boven alle mensen verheven. Dat speelt geen rol. Het is de ervaring, die een rol speelt.

Na de overgang ontstaat er dus iets, wat we capitulatie noemen. Het is wel niet helemaal je leven terugbeleven, dat is een fabeltje, maar het is het selecteren van allerlei momenten eruit; en daaruit ontstaat nu, geestelijk gezien, een begrip. Dat begrip bepaalt, hoe je a.h.w. verder studeert, waar je belangstelling ligt en waar je dus het meest absorbeert. Door deze belangstelling en absorptie kunnen een aantal stoffelijk niet helemaal omschrijfbaar capaciteiten in een volgende incarnatie worden ontwikkeld. Ze zijn erfelijk dan nooit volledig aanwezig, maar wel moeten de erfelijke factoren een mogelijkheid ervoor openlaten. Ze ontwikkelen zich over het algemeen betrekkelijk traag. Herinneringen aan vorige incarnaties zijn vooral in de jeugd jaren bijzonder sterk.

Deze begaafdheden ontwikkelen zich echter vreemd genoeg pas na de puberteit. Als we de geestelijke puberteit buiten beschouwing laten, die in deze tijd nogal wat laat is, dan kunnen we de tijd stellen tussen de 20 en 27 jaar. In deze periode ontwikkelt het zich. Het vreemde is, dat het gebruik van deze eigenschappen meestal nog wordt uitgesteld. De meeste mensen, die er gebruik van gaan maken zijn tussen de 35 en 50 jaar. Het gebruik, dat je van die eigenschappen maakt, geeft weer een nieuwe verwantschap met het heelal en het materiaal; en dit houdt een uitbreiding in. In een volgende incarnatie zal dan een veelheid van gaven ter beschikking staan. Gezien het normale menselijke leefpatroon zal één ervan bij uitstek goed ontwikkeld worden, terwijl de rest er maar een beetje bij bengelt. Maar daar moet je je maar niets van aantrekken, want je hebt dan verscheidene geestelijke of intuïtieve mogelijkheden om op terug te vallen. Zo kan het ego zich langzaam maar zeker uitbouwen tot een wezen, dat niet alleen in zijn wereld zijn totale verleden a.h.w. vervult, aanvult en evenwichtiger maakt, maar dat gelijktijdig een steeds groter deel van zijn geestelijke ervaringen (hetgeen in de sferen werd geleerd) kan vastleggen in de materie en tot een soort beleving maken voor zich en voor anderen.

In uiterste volmaaktheid krijg je dan de grote ingewijde met een absolute beheersing over de materie en over zichzelf en daarbij met de gave om ook voor anderen die dingen te doen. Dat is dus niet alleen de man, die even een stukje lood neemt en er goud van maakt. Dat is net zo goed de mens, die een stuk steen noemt en er een stuk brood van maakt, als er honger wordt geleden. Het is de mens, die iemand terugroept van de grens van de dood. Iemand, die met een enkel handgebaar een gebroken bot dwingt zich te reconstrueren in een buiten-tijdsverhouding, waardoor het lijkt, of het ogenblikkelijk genezen is en dergelijke dingen meer. Dat is dus het eindproduct.

U bent geen van allen zover, naar ik aanneem. Maar ook uw "ik" is het resultaat van vorige levens. Alles wat u in dit leven bent (niet volgens de normen van uw wereld, maar werkelijk in uzelf), is het product van noodzaak, van angsten, van behoeften. Het zijn ervaringen, die u nodig heeft om in een volgend leven weer beter en harmonischer te zijn. Daarom zou ik u alvast één raad willen geven aan het einde van deze inleiding:

Tracht u nooit te beklagen over hetgeen u bent. Heb nooit een afschuw van hetgeen u bent en doet, maar tracht wel te begrijpen, dat alles wat u bent en doet alleen zin heeft, indien het uiting geeft aan uw persoonlijkheid en zo bijdraagt tot de verdere vorming van uw "ik" in een eventuele volgende incarnatie.

DISCUSSIE

❖ *Bestaat er toeval?*

Er bestaat toeval in zoverre, dat er onberekenbare omstandigheden zijn als resultaat van niet overzichtelijke keuzemogelijkheden. Toeval zou dus iets zijn, dat helemaal niet aan regels gebonden is. Maar wat de mens als toeval ervaart is datgene, wat onverwacht en niet-berekenbaar is. Alles is aan regels gebonden; maar de regels zijn niet gebonden aan de persoon. Je hebt dus heel veel mogelijkheden, waaruit je kunt kiezen. Maar kies je een bepaalde mogelijkheid, dan zitten daar bepaalde consequenties aan vast. Die consequenties kun je vaak niet overzien. Ze hebben soms zelfs niet eens een menselijk logisch redelijke samenhang en daardoor bestaat voor de mens het toeval wel en kunnen de wetten, die het z.g. toeval regeren dan ook nooit worden berekend voor één mens in één leven, maar zijn alleen te overzien voor een totaliteit van tenminste 100.000 levens.

❖ *Kan een hogere geest zo gemakkelijk gefrustreerd raken?*

Dat ligt er maar aan wat u onder gefrustreerd verstaat. Een frustratie kan deel uitmaken van een entiteit, die zich opwerpt tot een hogere geest. Die frustratie zal dan niet meer frustratie zijn in de menselijke zin van het woord misschien, maar het is wel degelijk een van de factoren, die de richting bepaalt, waarin die hogere geest werkt, zoekt, denkt en leeft.

❖ *Dan kan een hogere geest dus niet gefrustreerd zijn?*

Dat heb ik geïmpliceerd door te zeggen: geen frustratie meer in de menselijke zin van het woord. Maar vroegere frustraties zijn bepalend voor de gerichtheid van de hogere persoonlijkheid. Ze worden dus van onbeheerste factoren en emotionele waarden in het "ik" langzaam maar zeker tot richtinggevende, factoren, waardoor het "ik" toch zeker ook bewust in zijn bestrevingen wordt bepaald.

❖ *Wat is de achtergrond van een z.g. wonderkind als b.v. Mozart, die op zijn 6^e jaar al een opera componeerde?*

Wonderkinderen kunnen ontstaan door begaafdheid. Begaafdheid is een erfelijke waarde. De geest, die deze erfelijke waarde heeft gezocht, is mogelijk gericht juist op deze begaafdheid, deze mogelijkheid. Als u zegt "Mozart", dan moet er dus aanwezig zijn geweest: een behoefte om zich muzikaal uit te drukken en zal in een vorige incarnatie waarschijnlijk het een of ander snaarinstrument een grote rol hebben gespeeld. Nu komt die entiteit in een mogelijkheid waar mogelijk de capaciteiten aanwezig zijn en in een milieu waar de dressuur plaatsvindt, waardoor die mogelijkheden buitengewoon snel worden ontwikkeld en in een tijd, waarin de ontspanningsmogelijkheden heel vaak met de eigen liefhebberijen en neigingen verwant zijn en toch een vorm van werk zijn. Daardoor krijgen we dan vanzelf de jeugdige componist.

Mag ik er nog één ding bij zeggen. Er is een ander soort wonderkinderen. Er zijn n.l. mensen met een glandulaire, afwijking, die een minder tijdsbegrip hebben. Dat tijdsbegrip is lichamenlijk. Je zou kunnen zeggen; een kind, dat misschien volgens u 13 jaar oud is, kan krachtens deze afwijking een lichamenlijke toestand hebben van iemand van 60 of 70 jaar. Onder die omstandigheden is het ook mogelijk, dat ook de hersenreactie eveneens versneld is, zodat we niet te maken hebben met een werkelijk wonderkind, maar met een kinderlijke gestalte, die een verstandelijke ontwikkeling kan opdoen in zegge een kwart van de tijd van een volwassene en daardoor t.a.v. anderen van gelijke leeftijd bijzonder voorlijk lijkt. Maar zij sterven meestal tamelijk vroeg.

❖ *Dat is dus ook afhankelijk van een vorige incarnatie?*

Die keuze is meestal niet direct afhankelijk van de vorige incarnatie. Gekozen wordt meestal op bijkomstige, omstandigheden, volgens u dan. Er wordt gekozen voor b.v. een sfeer van studie, van beschouwelijkheid, een bepaalde rust misschien, een bepaalde harmonie of veel uitgaan. Dat zijn allemaal dingen, die erbij te pas kunnen komen. Dan blijkt die erfelijke factor aanwezig te zijn en daar de behoefte aan versnelde reactie geestelijk bestaat, is de kans dat de hereditaire mogelijkheid wordt omgezet in een realiteit groter. Dat kan, maar het wordt dus niet bewust gekozen.

❖ *Wisselt men van geslacht bij een volgende incarnatie?*

Neen. Het is niet zo; ik wissel van geslacht; ik ben deze keer een vrouwtje, de volgende keer zal ik een mannetje worden en omgekeerd. U moet allereerst begrijpen, dat de mens eigenlijk altijd tweeslachtig is; ook als hij de eigenschappen van één geslacht in sterkere mate heeft. Je kunt maar heel zelden zeggen, dat iemand absoluut mannelijk of absoluut vrouwelijk is. Meestal is het een mengsel van beide factoren zowel glandulair als mentaal.

Geslacht is meestal bepaald door neiging. Dus de mogelijkheid wordt het een jongetje of een meisje, kan door toeval worden bepaald door een geest, die betrekkelijk weinig inzicht heeft. Maar iemand die wat rijper is en die de kans krijgt om kort voor en na het moment van de bevruchting aanwezig te zijn, die kan heus wel uitmaken: word ik een jongetje of een meisje. In een dergelijk geval zal heel vaak een rol spelen, wat zoekt men in het leven. Want vergeet u één ding niet; U denkt altijd dat een man meer waard is (behalve als je vrouw bent natuurlijk), maar dit gebruik is maatschappelijk. Man en vrouw zijn wel different, maar esoterisch, ethisch, als "ik" gezien gelijkwaardig, zodat de ervaringsmogelijkheid vaak een veel belangrijker rol speelt dan de directe geslachtskeuze, ofschoon het geslacht vaak voortkomt uit de gekozen ervaringsmogelijkheid voor zover het bewustzijn bestaat, waarbij de beïnvloeding dus mogelijk is.

❖ *Waar komt de intelligentie vandaan die noodzakelijk is voor de groei en instandhouding van het stoffelijk lichaam, en in hoeverre is de entiteit zelf hiervoor verantwoordelijk?*

Een lichaam is een structuur van vele kleine delen; celdeling zoals u weet. Bij die celdeling ontstaat een functieverdeling, die weer door de celkernen wordt bepaald. Daarbij is een samenhang geschapen, waardoor het geheel functioneert met een drang tot instandhouding van het geheel. We zouden dus kunnen zeggen: De instandhouding van het stoffelijk lichaam is een eigenschap ingebouwd in het stoffelijk lichaam en wordt sterker uitgedrukt naarmate de cellulaire specialisatie van de verschillende delen heeft plaatsgevonden. Nu is de intelligentie van het werkelijk ego, dat de bezielende kracht is, hierbij een richtinggevende kracht. Ze kan dus de gerichtheid van de ontwikkeling mede bepalen, maar de instandhouding zelf niet. Zo is er ook een zeer sterke wil en een zeer grote geestelijke beheersing nodig is om op een gegeven ogenblik te zeggen: Die levensfunctie heb ik niet nodig. Een geest kan allang in contact zijn met een andere wereld, terwijl het lichaam nog stuiptrekkend ligt te protesteren tegen een mogelijke overgang. Want het menselijk organisme wil nu eenmaal zichzelf in stand houden en doet dus, zonder dat de geest daarmee iets te maken behoeft te hebben, wanhopige pogingen om de normale functies zo lang mogelijk te doen werken. Dat is dus in het lichaam ingebouwd en de geest maakt daarvan gebruik.

❖ *Zou je dan kunnen zeggen, dat het lichaam een soort eigen bewustzijn heeft?*

Heeft een magneet een eigen bewustzijn? Een magneet bestaat uit een groot aantal kleine deeltjes, die door onderlinge gerichtheid een zodanige samenhang hebben gekregen, dat - zolang er geen bijzonder grote schokken optreden die de totale samenhang verbreken - kleine deeltje geneigd zijn, voortdurend dezelfde gerichtheid te hernemen en daardoor een soort magnetisch-organisch geheel te vormen. Op dezelfde wijze heeft de mens bewustzijn. Het is dus een mechanisme en het kan bewustzijn worden. In feite is het een geconditioneerde opbouw plus de instandhoudingsdrang van een bereikte opbouw. Als zodanig geloof ik niet dat je het helemaal bewustzijn kunt noemen.

❖ *Wat de "kringloop der ziel" betreft, welke gebeurtenis in het bijzonder geeft aanleiding tot wat wij zouden kunnen noemen de "geboorte van het bewustzijn"? Zou men kosmisch gezien, kunnen spreken van een bepaalde entiteit als "eerstgeborene" op de wijze, zoals de bijbel dit doet t.a.v. Gods Zoon?*

Dat is wel heel erg moeilijk. Het is natuurlijk wel mogelijk om dat te doen, maar dan moet je met een systeem gaan werken en krijg je te maken met het werkelijke Rijk Gods: de voortdurend vibrerende goddelijke Gedachte, waaromheen de z.g. grenssfeer of Moeder of Jonkvrouw bestaat, waardoor een breking van die kracht in facetten optreedt, welke daarbuiten in oervormen in verschijning treedt. Dan is er een oervorm voor de mensheid, waaruit het totaal van de menselijke ontwikkeling is voortgekomen; en deze oermens zou men dan de Rode Adam kunnen noemen. Dat is mogelijk. Maar vergeet niet, we hebben hier te maken met een systeem. Als je je afvraagt, hoe het eerste bewustzijn tot stand kwam, dan geloof ik dat je het het best zo kunt zeggen:

Als een deel van het totaal bewustzijn zich onafhankelijk maakt en een tegenstelling ervaart tussen zich en de rest van de totaliteit, hoe beperkt ook, dan kan worden gesproken van het ontstaan van een bewustzijn. In deze zin ontstaan dus bewustzijnsvormen uit de totaliteit.

Een eerstgeborene is er eigenlijk niet. Er is God. Er is een algemene wet of tendens, waardoor de separatie van het Goddelijke en de erkenning van het Goddelijke als een waarde die niet-"ik" is ontstaat. En van daaruit krijgen we dus vanzelf het beperkte "ik"-besef. Dat is een kwestie van miljarden en miljarden, myriaden, een niet voor te stellen hoeveelheid. De

ontwikkeling daarvan is dan weer afhankelijk van de onderlinge ervaring (de onderlinge relatie), waardoor een differentiatie van bewustzijn ontstaat. Een zeker percentage daar van kunnen we mens noemen. Het is echter nog niet direct mens, maar zal via vele vormen en confrontaties ten slotte het bewustzijn bereiken (geestelijk als ego), dat in de stoffelijk menselijke vorm meent de beste uitdrukking voor zich zelf te vinden.

❖ *Eigenlijk is dat dus als individu of entiteit. Is er een bepaald punt waar het ego bewust wordt?*

Dat is afhankelijk van de definitie. Ik zou zeggen; op het ogenblik, dat er een onderscheid of erkenning ontstaat tussen "ik" en niet-"ik" kan er eigenlijk al worden gesproken van een ego. Maar er zijn anderen, die zeggen dat kan pas als de "ik"-voorstelling is ontstaan en het "ik" dus een relatie met de omgeving erkent, die verder gaat dan alleen persoonlijke constatering, zoals b.v. lust- en onlustgevoelens. Ik voor mij meen, dat er eerder van ego kan worden gesproken, maar dat is een kwestie van hoe je het wilt omschrijven. Ik zou zeggen; op het ogenblik, dat je weet "dit ben ik wel en dat ben ik niet" ben je een entiteit en heb je persoonlijk bewustzijn, hoe vaag dan ook.

❖ *Dit gaat dus niet verloren als het ontstaan is uit een AI-bewustzijn?*

Het AI-bewustzijn wordt benaderd en daarbij wordt "ik" en niet-"ik" via een hele reeks ontwikkelingen en ervaringen vervangen door "mijn functie" en "niet mijn functie", waarbij dus de erkenning van de totaliteit mogelijk is, maar het "ik" zichzelf als een bepaalde, vaste functie van die totaliteit ervaart. Een cel a.h.w. van een lichaam, dat zich bewust is van zijn deelgenootschap in het totale lichaam, deel kan hebben aan de impressies van het totale lichaam, maar toch als functie zichzelf blijft.

❖ *De cel is zich niet bewust van haar functie?*

De cel is zich bewust van haar functie in het menselijk lichaam, maar natuurlijk beperkt. En aangezien de cel dus niet bewust is van het totale lichaam, maar alleen van haar eigen functie, kunnen we hier dus spreken van een heel beperkt bewustzijn, dat zodanig wordt gedomineerd door het totaal bewustzijn van de structuur van het menselijk lichaam, dat het een vraag is, of we hier van bewustzijn mogen spreken, omdat een moleculaire kernstructuur bepalend is voor de gedragsnormen, de wezensnormen en de functie.

❖ *Wat is dan het verschil tussen bewustzijn en deze moleculaire structuur?*

Dat zal ik u proberen duidelijk te maken. De moleculaire structuur bepaalt de omgevingsomstandigheden, maar in zichzelf is ze geen erkenning van de wezensomstandigheden. Een spiercel reageert dus niet "ik ben een cel van een spier" of "ik ben een cel en rond mij zijn cellen", maar reageert eenvoudig "zo is mijn structuur". Ze groeit dus volgens een oervorm en reageert op prikkels volgens die ingebouwde reactie, verder niet. Er is dus geen sprake van een cel, die zegt "dit ben ik wel en dat ben ik niet". Die cel zegt alleen "ik heb die impuls, dus reageer ik", en "die impuls heb ik niet, dus reageer ik niet".

❖ *Maar het totaal van deze cellen heeft wel bewustzijn zou ik zeggen, omdat u zo-even zei, dat wanneer de geest het lichaam verlaten heeft, dit lichaam toch verder wil leven.*

Mag ik daar een vraag tegenover stellen? Heeft een computer volgens u bewustzijn?

❖ *Ik zou zeggen niet.*

Dan kunt u het van het menselijk lichaam ook niet zeggen, omdat een aantal automatische functies, hoe complex ook, zonder dat daarbij een beslissingsvrijheid of een reactievrijheid bestaat, volgens mij toch niet als een entiteit kan worden aangesproken. Er moet een zekere reactievrijheid bestaan.

❖ *En de stuip trekkingen dan?*

Stuip trekkingen zijn automatismen. Als ik op een paar knopjes van de computer druk, dan begint er ergens iets te ratelen. De computer kan er niets aan doen. En als ik op het verkeerde knopje druk, gaat er een bepaald lichtje aan en begint dat ding misschien te tuten en zegt het "verkeerd ingevoerd", of "herzien" of iets dergelijks. Als de machine dat zegt, dan wil het dat helemaal niet. Het weet ook niet waarom het dat doet. Het is doodgewoon een functie. Er klopt iets niet, dus reageer ik zo. Dat is geen bewustzijn. Zo is het ook met het menselijk lichaam.

❖ *Met elke vorm van bewustzijn zal waarschijnlijk wel een "ik"-besef verbonden zijn. Ontstaat er gedurende elk mensenleven een nieuw "ik", dat later aan de geest wordt toegevoegd of is er eerder sprake van een verschuiving van het "ik" van mens naar geest en andersom?*

U heeft wel eens met een auto of met een trein gereisd en dat heeft u verscheidene dagen gedaan. Als u nu vele dagen in trein of auto reist wat gebeurt er dan eigenlijk? Vormt u op de dag dat u reist en krachtens het voertuig waarin u reist een persoonlijkheid, die u dan toevoegt aan uw totale wezen of doet u alleen, maar ervaring op?

Trekt u nu de analogie even door, dan weet u het. Het is doodeenvoudig. U vergeet altijd weer dat het lichaam een voertuig is. Soms zijn het maar heel kaduke brikjes, laten we het precies zeggen zoals het is. Ze zijn niet het werkelijke "ik". Het werkelijk "ik" maakt daarvan gebruik. Het werkelijk "ik" is dus geestelijk. Er bestaat geen stoffelijk "ik". Er bestaan stoffelijke reacties en ervaringen, waarvan een deel (niet de totaliteit) door de geest wordt overgenomen in het geestelijk besef en daarmee in de vorming van de geestelijke persoonlijkheid mede is inbegrepen.

❖ *De moeilijkheid is, dat het "ik" zoals wij het beleven minder capaciteiten heeft dan de geest.*

Dat is een heel grote fout die u maakt. De capaciteiten zijn precies hetzelfde, alleen komen ze er in de stof meestal niet toe om ze te gebruiken. Zelfs als je je ervan bewust bent, gebruik je ze soms nog niet. De meeste mensen worden zich niet eens van hun capaciteiten bewust. Dat is ook weer heel begrijpelijk, want de meeste mensen zijn zo geneigd zich te onderwerpen aan alle beperkingen, omschrijvingen, voorschriften enz., die rond hen worden opgesteld als een waarheid, zonder dat ze bewezen zijn, dat ze er niet toe komen hun eigen werkelijkheid te realiseren en daardoor hun persoonlijkheid uit te drukken.

❖ *Kiest het ego nog met een bepaalde keuzefactor, die ervaringen oogst uit het leven?*

Er zit geen keuzefactor in die ervaringen oogst, maar de wijze waarop wordt geoogst, wordt door de keuzefactor van geboorte plus gerichtheid die uit het ware "ik" voortkomt bepaald, zodat het stoffelijk "ik" altijd in zijn gerichtheid wordt bepaald door het geestelijk "ik", dat feitelijk de bezielende kracht van het voertuig vormt.

❖ *Maar soms voort het lichaam toch wel de boventoon, althans tracht het.*

Het lichaam tracht niet de boventoon te voeren. Maar u vergeet wel eens om het te controleren en dat komt dan meestal, omdat u zelf niet weet wat u bent of wat u wilt. Er zijn mensen, die zeggen; "ik moet dit of dat niet doen". Dan zeggen ze tegen zichzelf; "denk erom, blijf verstandig, doe het niet. Van het volgende glaasje blijf je af." Maar de hand heeft het al beet en gooit het al leeg, want al redeneer je nu aan de oppervlakte van je bewustzijn nog zo hard, van binnen zeg je: het is toch maar ontzettend lekker.

❖ *Wat is dat van binnen dan; de materie of de geest?*

Dat is de ervaring, de reactie van het lichaam, die door de geest wordt geaccepteerd. De geest vindt het helemaal niet erg, als het lichaam morgen een kater heeft. Dat is ervaring. Maar voor u is het een onnodige toestand, die alleen met aspirine en haring uit de wereld kan worden geholpen. Hier moet u werkelijk een verschil maken tussen wat u stoffelijk vindt; "dat mag en dat moet en dat hoort zo" en datgene wat u mentaal vindt; "dat mag en moet en hoort"; datgene wat u onbewust wilt en datgene wat voor de geest belangrijk is. Dat zijn vier verschillende factoren.

U wilt niet driftig zijn, maar u bent het prompt. Waarom? Omdat u ergens een uitlaat nodig hebt en alleen door het bedwingen van die drift niet in staat bent, die uiting te vinden. Dan ontstaat er een overspannenheid. In deze reactie moet een kortsluiting ontstaan, omdat anders uw lichamelijke, uw belevingsmogelijkheid, zelfs uw mentaal bestaan in het geding zou komen. Het is dan natuurlijk veel beter, indien u de drift uitleeft op een manier, dat niemand er last van heeft, dat ben ik direct met u eens. Maar in zichzelf is drift een soort veiligheidsklep. Die is dan nodig, omdat uw besef van zelf zoals u dat hebt (en dat is meestal onderbewust) wordt geconfronteerd met feiten, die u juist daardoor bewust niet kunt pruimen en die u desondanks, dank zij de wereld, schijnt te moeten pruimen, waarop u zo nijdig wordt, dat u alle redelijkheid uit het oog verliest en maatregelen neemt, waardoor u die spanning afreageert, zodat u toch de toestand kunt aanvaarden. Uitbarstingen zijn een fysisch mechanisme dat wordt gehanteerd om het evenwicht te herstellen.

❖ *U sprak over de eerste incarnatie. Hoe is deze individuele entiteit nu ontstaan? Is dit een splitsing? Ontstond dit persoonlijk bewustzijn uit het nog onbewuste AI?*

Ik wil hier alleen nog dit aan toevoegen. Als we spreken over 1^e incarnatie zoals ik dat heb gedaan, dan bedoelen we er gewoonlijk mee: eerste menselijke incarnatie. Dit betekent heel

vaak, dat andere incarnaties (d.w.z. bindingen met de materie in andere vormen) daaraan zijn vooraf gegaan. Dat kan zelfs zijn een binding aan b.v. een planeet, aan een gasvormige toestand, een soort natuurgeest bezieling. Mijnentwege bent u de bezielende, de levende kracht geweest van een pantoffeldiertje, daarom bent u later pantoffelheld geworden. U heeft misschien in het eendekroos rond gedobberd en nu houdt u nog van zwemmen. Langzamerhand bent u misschien een vos of een varken geworden (daarvan komt soms ook nog wel wat om de hoek kijken) en zo bent u van lieverlede op het punt gekomen, waarop u mens kon zijn, omdat u de complexiteit van een menselijk bestaan kon aanvaarden: dus de noodzakelijke differentiatie van waarden geestelijk bezat, die nodig zijn om vruchten te plukken van een incarnatie in menselijke vorm.

❖ *(Opmerking niet verstaan, red.)*

Het is dus doodeenvoudig voor mij zo, dat ik geleerd heb dat ik mij alleen moet bezighouden met feiten en dan nog wel in sequenties, die voor mijzelf begrijpelijk en aanvaardbaar zijn, terwijl ik voortdurend bereid ben om bij nieuwe erkenningen de sequentie die ik heb aanvaard te herzien, de nieuwe feiten daarin in te voegen of eventueel de nu onjuist blijkende feiten eveneens te herzien, zodat er een perfecte sequentie ontstaat. Maar de meeste mensen gaan uit van een vooropgezette sequentie, die niet natuurlijk is en niet uit feiten voortkomt en trachten dan alle feiten daaraan aan te passen. Dat is natuurlijk fout.

❖ *Is dus het doel van alle incarnaties bewustwording?*

Ik geloof, dat het doel van al deze incarnaties zo zou kunnen worden uitgedrukt; zover komen, dat je jezelf kunt zijn zonder met jezelf in strijd te zijn. Dat lijkt me wel de beste uitdrukking.

❖ *En dan?*

Nu ja, dan bèn je. Als je innerlijk harmonisch bent, niet meer in strijd met jezelf, dan kun je de totaliteit zoals ze bestaat accepteren en dan ontstaat er dus een toestand, die wij eeuwigheid of tijdloosheid plegen te noemen, omdat je niet meer de behoefte hebt je als eenheid uit te drukken tegenover het andere, maar eenvoudig tevreden bent te bestaan als deel van de totaliteit in het besef; ik ben deel van het geheel, maar ik ben ook mezelf.

❖ *Nirwana?*

In het begin is dat Nirwana, omdat de eerste toestand van absolute evenwichtigheid en tevredenheid voor het "ik" eigenlijk een daadloze beschouwing wordt. Maar uit die daadloze beschouwing komt een functiebesef en daaruit komt de aanvaarding van de gerichtheid van de totaal functionaliteit, waarvan het "ik" dan deel uitmaakt. Dat klinkt nu weer heel ingewikkeld, maar als u er even over nadenkt, is het ook logisch.

❖ *Is de theorie fout, die berust op een trillingsfrequentie, zodat de incarnatie buiten de wil om wordt beheerst door het onvermijdelijk getrokken worden in een matrix?*

Ik wil niet zeggen dat die fout is, omdat het klopt voor diegenen, die nog niet een zo groot bewustzijn hebben, dat ze in staat zijn de voor hen verschillende mogelijke frequenties zelf te bepalen en daarbij de eenwording met de matrix te aanvaarden of te verwerpen in overeenstemming met de nevenwaarden, die ze daar rondom hebben ontdekt. Ergens is het dus wel een beetje waar, vooral bij de eerste incarnatie, meestal de eerste 2, soms de eerste 3. Maar daarna is het eigenlijk niet meer waar. De meeste mensen vinden het erg prettig, als ze een voorbestemd Al hebben, waar je in een lichaam komt, zonder dat je er wat aan kunt doen; dan heb je jezelf tenminste niets te verwijten als het mis gaat. God heeft bestemd wat we zullen worden: heiligen of duiveltjes; want dat is geschreven. Dat is ook heel prettig. We behoeven dan geen moeite te doen om een heilige te zijn en duiveltjes zijn we toch al in onze eigen ogen. Op die manier kun je dus wel te keer gaan, maar vergeet één ding niet; Het accepteren van een gepredestineerd-zijn (op welke wijze dan ook, of dat nu gaat met trillingstheorieën, met een goddelijke wil of weet ik wat anders) is slechts de uitdrukking van een vlucht voor het feit, dat je zelf verantwoordelijk bent. Het is een afschuiven van persoonlijke verantwoordelijkheden, mogelijkheden en aansprakelijkheden.

❖ *Wat is de matrix in dit geval?*

De matrix is in dit geval de vorm, die astraal betrekkelijk vroeg ontstaat. Het is dus nog niet de vorm van een lichaam. Op het ogenblik echter, dat een eikel wordt bevrucht, ontstaat er een uitstraling, die dan weer een eigen frequentie en eigen mogelijkheden heeft. Deze wordt aangesproken als een matrix en breidt zich uit in een vormanalogie met de wordende vrucht, maar is eigenlijk het middel, waardoor de geest op de mogelijkheid attent kan worden

gemaakt. Zelfs kan de matrix als een soort explosie ontstaan, voordat de feitelijke bevruchting heeft plaatsgevonden, omdat ze dan algemeen is. Naarmate het lichaam rijper wordt, dus dichter bij de geboorte komt, is de matrix meer uitgedrukt, meer gedifferentieerd.

❖ *Kan deze explosie jaren voor de geboorte plaatshebben?*

Jaren ervoor is een theoretische mogelijkheid, die in de praktijk niet voorkomt. Maar het is wel mogelijk dat je zegt. Het is enkele uren, soms enkele minuten ervoor. Met een paar minuten kun je als geest ook nog heel veel doen, geloof dat. Een paar minuten, dat komt voor zo 1 op de 1400 á 1500. Dus dat komt betrekkelijk vaak voor.

❖ *"Buiten de wil" in deze vraag, wil dat hetzelfde zeggen als niet bewust?*

Neen, dat wil niet hetzelfde zeggen. "Buiten de wil om" is in deze theorie ongeveer het volgende, als je het geleerd wilt zeggen; Op het ogenblik van de bevruchting ontstaat er een vortex (draaikolk), die een ieder die daarop is afgesteld tegen wil en dank naar beneden zal zuigen, totdat de zaak bezet is en de draaikolk langzaam maar zeker weer een wieling wordt en overgaat tot de norm. Dat is dus de stelling, die erbij zit. Maar dat is weer niet waar. Het is een aantrekkingskracht, dat geef ik graag toe, maar het is geen attractie die je niet kunt weerstaan, als je weet dat het beter is om het te doen. Als je het niet weet, laat je je erdoor leiden. Het is precies hetzelfde als u in het gedrang tussen veel mensen loopt en u heeft geen bepaald doel. Dan wordt u door de druk van de mensenmassa in uw richting bepaald. Maar op het ogenblik, dat u weet waar u heen wilt, gaat u zich door de mensenmassa heen wrikken en komt u toch waar u wezen wilt.

❖ *Zijn vraag en aanbod hier altijd evenredig?*

Er is over het algemeen altijd meer vraag dan aanbod. Maar daar staat weer tegenover dat de vraag kwalitatief meestal voor een groot gedeelte niet in aanmerking komt voor aanbod. Begrijpt u wat ik bedoel?

❖ *Kan het omgekeerde ook ontstaan, dat er te weinig ego's beschikbaar zijn voor een zeer groot geboortetal?*

Als er geen entiteiten zijn voor bezieling, dan is de vrucht niet levensvatbaar genoeg en ontstaat er - dat is zeer vreemd - in het moederlichaam meestal een kleine afwijking en gaat de vrucht in de eerste 3 maanden verloren. Dat komt zeer vaak voor, veel meer dan u dacht.

❖ *Bestaat er ook wel een strijd voor incarnatie?*

U bedoelt: knokken wie het lichaam krijgt? Neen, ik geloof niet, dat dat het geval kan zijn. Het kan wel eens voorkomen, dat entiteiten er met een soort snoeksprong allebei in zitten en dat ze geen van tweeën eruit willen. Dan heb je iemand met een dubbele persoonlijkheid. Dat is mogelijk. Er zijn mensen, die een complexe egovorm hebben, die soms uit 4, 5 of 6 verschillende entiteiten is samengesteld. Maar u moet altijd één ding onthouden; dat is uiterlijk niet merkbaar, indien ze zich hebben verenigd tot de levenskracht. Ze hebben dan een soort coöperatie, waarbij een ieder deel heeft aan de ervaringen. Het enige nadeel ervan is als de geestelijke gerichtheden te groot zijn, dan ontstaat er meestal een zeer grote onregelmatigheid en onbeheerstheid in de lichamelijke en bewuste gerichtheid van de mens op aarde. Maar die gevallen komen heus niet zo vaak voor.

❖ *Heeft er daarna weer een scheiding plaats?*

Nou, je hoeft niet voor een hof van echtscheiding te komen. Als de auto uit elkaar valt, dan zeggen de passagiers tegen elkaar; Nou, tabé, tot de volgende reis van de reisvereniging. Misschien erg simpel gezegd, maar zo is het.

❖ *In hoeverre maken de eigenschappen van ouders en voorgeslachten deel uit van de keuze van incarnatie?*

Dat is afhankelijk van het bewustzijn. U moet met het volgende rekening houden; De eigenschappen van de ouders komen over het algemeen tot uiting in de sfeer, die bij de conceptie de attractie vormt voor de bezieling. In deze zin is er dus een directe relatie. Een zeer bewuste geest kan dan nagaan wat het totale aantal genetische mogelijkheden is en kan daaruit bepaalde factoren onderdrukken, andere versterken. Het is dus wel mogelijk om de verhouding van de potentieel aanwezige eigenschappen zodanig te wijzigen, dat een grotere aanpassing aan het eigen "ik" (het geestelijk "ik") ontstaat. Maar dit zal doorgaans alleen door bewustere geesten worden gedaan.

❖ *Hoe komt het dat mensen idioot of als mongooltjes ter wereld komen? En hoe komt het dat die mongooltjes zo op elkaar lijken?*

Ze lijken op elkaar, voor uw ogen althans, omdat ze ten 1^e; de bepaalde afwijkingen zodanig gemeen hebben, dat u de norm ziet en niet de daarin voorkomende verschillen; ten 2^e idiote mongoloïden zijn mensen, die bij de geboorte een zekere beschadiging kunnen hebben en waarbij dus gebreken optreden. Mongelisme staat in verband met o.a. een glandulaire afwijking en o.m. met hormoonverhouding.

Idiotie in verschillende graden kan zijn b.v. een gebrek van de zenuwverbindingen. Maar het kan ook zijn, dat u iemand idioot vindt, omdat hij een kruisreferentie heeft van heel wat meer conceptiemogelijkheden dan u. Iemand, die b.v. in staat is tonen om te zetten in kleuren, kleuren in geuren e.d., die komt tot een wereldomschrijving, die voor u eenvoudig niet meer te begrijpen is, zodat de communicatie tot de meest eenvoudige termen moet worden teruggebracht. Dan heeft u dus vanuit uw norm te maken met een idioot. Maar misschien zijn er heel wat idioten op deze wereld, die alle anderen als idioten beschouwen, omdat ze niet in staat zijn te begrijpen hoe simpel het leven is. Dat moogt u er dus niet bij vergeten.

Dan moet u verder onthouden, dat uw verstandelijke bereikingen voor de geest absoluut niet belangrijk zijn. Die geest interesseert zich er niet voor, of u promoveert, een H.B.S.- of Mulo-diploma hebt, een zwemdiploma, een EHBO-kaart e.d.. Dat zijn dingen van úw wereld. Wat die geest interesseert, is de relatie "ik"-wereld en de uitdrukking daarvan. Als u me toestaat dit op te merken: Sommige van die tonische kinderen (spastische kinderen, dat is weer iets anders) zijn rijker in hun gevoelsleven en hun wereldbeleving dan menig wijsgeer. Dat houdt dus in, dat er voor de geest - zij het in een voor u veel eenvoudiger of misschien zelfs onbegrijpelijk patroon - heel wat meer waarde in zit dan u daarin zoekt. U zoekt misschien alleen naar diamanten. Een ander zegt; Ik heb steenkool nodig om te stoken, wat moet ik met die rommel.

❖ *Er zit nogal wat belangenconflict tussen het "ik" en de geest.*

Indien u de belangen van de stof afmeet naar de normen, die er in de wereld gelden, ja. Maar u vergeet daar één ding bij, dat de normen die de wereld stelt over het algemeen met de belangen van de mens in de stof zelf in strijd zijn.

❖ *Waren wij dieren, voordat wij mensen werden?*

Over het algemeen wel. Ik wil hierbij opmerken, dat sommige mensen kennelijk kans zien om die functie nog lange tijd te combineren.

❖ *Is er een onderscheid mogelijk tussen ego's uit een vroegere planetaire cyclus en jongere ego's uit de huidige aardse ontwikkeling?*

Ja, ik kan het wel; het is de vraag, of u het kunt. Ik begrijp die vraag niet. Als je de geest kunt zien en zelfs in het algemeen in de aura kunt zien? dan kun je een onderscheid maken. Maar als je dat niet kunt, dan kun je het niet.

❖ *Maar is dat helderziend wel waar te nemen?*

Helderziend kan men waarnemen, of iemand ouder of jonger is, zoals dat heet. Verder kun je de verschillen in bewustzijn en bereiking waarnemen; die worden ook uitgedrukt. Dan kan er waar empathie (een soort rapport met de persoonlijkheid) mogelijk is ook worden nagegaan uit welke cyclus hij komt, dus tot welke groepsincarnatie hij eventueel behoort. Ik wil daarbij opmerken dat degenen, die tot eenzelfde groepsincarnatie behoren, elkaar meestal herkennen, al weten zij dat niet. Dit komt vaak tot uiting - menselijk gezien - in een niet gerechtvaardigde onderlinge sympathie.

❖ *Er kunnen dus nog grote verschillen optreden tussen deze mensen.*

Er kunnen heel grote verschillen tussen optreden. Daar kunnen bij wijze van spreken bewaarschoolkinderen bij zijn en wat mij betreft universitaire studenten. Ze behoren tot één cyclus. En op grond van die erkenning ontstaat er dus een onderlinge sympathie.

❖ *Is tussen incarnaties bij wijze van studie een aantal levens op andere werelden gebruikelijk, desnoods op stoffelijk niveau, ten einde de uit vorige incarnaties ontstane verlangens te harmoniseren, zodat in latere incarnaties ervaring is verkregen, die niet uit de aardse incarnaties voortkomt?*

Dat klinkt heel mooi, maar er klopt niets van. Luister eens: Een wereld als de uwe heeft een persoonlijkheid; d.w.z. dat u om op de wereld te kunnen leven een zekere harmonie moet hebben met de persoonlijkheid van die wereld. De sfeer van die grotere persoonlijkheid is a.h.w. een uitdrukking van uw levenssfeer. Alle erkenningen en besefswaarden drukt u - zeker

als ze op een stoffelijk of bijna stoffelijk niveau komen - uit in de waarden van die grote persoonlijkheid en de daar mogelijke vormwaarden. Nu moet u eens vertellen wat zoudt u op een andere planeet moeten doen? Dan moet u eerst die andere persoonlijkheid kennen, u moet de totale vorm- en waardeverschillen die daar bestaan eerst leren, dan moet u daaruit de nodige conclusies gaan trekken en dan zoudt u misschien daar kunnen incarneren.

❖ *Je stapt dus niet van planeet naar planeet?*

Neen. Je werkt een bepaalde cyclus van incarnaties af op één planeet. En indien dat niet mogelijk is (b.v. als die planeet voor die tijd te gronde gaat), zoek je een analoge, een zoveel mogelijk harmonische en daarop lijken de persoonlijkheid. Je hebt een betrekkelijk geringe aanpassingstijd van waarschijnlijk 1 misschien 2 incarnaties nodig en dan kun je daar verdergaan.

❖ *Ik vraag dat, omdat u spreekt van 1 of 2 incarnaties op aarde. Dan moet er dus een bestendige aanvoer van ego's zijn.*

Neen. Wat hier nu op aarde incarneert is ook in dierlijke vorm reeds van de aarde, dat kun je zeker zeggen.

❖ *Is dat totaal recent dier geweest?*

Ja, dat weet ik nu niet precies. Misschien bent u wel eens een megatherium geweest, een heel mooi stekelig beest, maar dat was in voorhistorische tijden. Maar als u zich nu afvraagt, of er veel hondjes en katjes hier tussen zitten: neen. Als die incarneren doen ze het over het algemeen in een structuur, die vooral wat gevoelsbeleving betreft wat rechter en eenvoudiger is dan uw zeer complexe structuur.

❖ *Deze cyclus, gebonden aan de aarde, leidt die tot het volle bewustzijn met het AI?*

Dat is niet het geval. Het leidt wel tot een bewustzijnsvorm, waarvoor op aarde niet voldoende uitdrukking kan worden gevonden. Dit kan dan leiden tot het op zich nemen van aansprakelijkheden voor rassen of groepen; en dat kan ook op andere planeten gebeuren. Het kan leiden tot een groei, die u kosmisch zoudt noemen. Dat heeft met sferen en werelden te maken. En dan kun je misschien eindelijk in een planeet terecht komen. In de eenvoudigste vorm is het misschien mogelijk, dat je dan een van de hoogst ontwikkelde planeten vindt in het Melkwegstelsel (of in deze kosmos) en dat je dan zegt: Kijk, daar is nog iets voor mij dat ik wil leren of beleven. En dan neem je rustig de moeite van de aanpassing op de koop toe.

❖ *Is daardoor het Melkwegstelsel te veranderen? Gebeurt dat met onze soort ego's nooit?*

U heeft nog wel even de tijd, voordat u daarover behoeft te denken. Theoretisch is het mogelijk. Ik geloof niet, dat het praktisch zoveel voorkomt. U vergeet één ding: n.l. dat het Melkwegstelsel een van de meest ontwikkelde sterrenniveaus is. De meeste andere zijn in een primitiever stadium.

❖ *(Opmerking niet te verstaan. red.)*

Ja, dat is inderdaad het geval. Neen, niet als sport en ook niet door mij. Laat me het zo zeggen; De menselijke geest is zo bang voor een snelweg, dat hij bij voorkeur dezelfde afstand aflegt via koeienpaadjes en die slingeren uit de aard der zaak ontzetten veel. De mens is bang voor de waarheid, omdat ze te wijd, te open is. Ze houdt teveel in. Dat maakt hem dus te onbelangrijk, het maakt zijn concepten van eigen bestaan en eigen wereld vaak te onbelangrijk en daarom moet hij dus wel langs allerhande omweggetjes proberen tot hetzelfde doel te komen. Ik hoop niet, dat u het op mij zult betrekken; ik ben toch tamelijk concreet en rechtuit geweest.

❖ *Kunnen beloften of afspraken uit vorige incarnaties tamelijk bewust richting geven aan het optreden in de latere incarnaties?*

Dat hangt er maar van af wat ze hebben betekend in die vorige incarnatie. Een belofte of afspraak, die in de vorige incarnatie een enorme emotionele waarde heeft gehad, een heel wereldbesef misschien heeft geconcretiseerd, zal ongetwijfeld pressie uitoefenen op de richting, die men kiest in een volgende incarnatie. Dat is logisch. Bij de mens is het toch ook zo. Jullie beloven elkaar ook vaak zoveel zonder dat er iets van komt. Dat bestaat dus altijd. De plechtigste beloften waar de hele persoonlijkheid niet achter staat zijn waardeloos; en schijnbaar onopvallende kleine toezeggingen of beloften, die werkelijk volledig gemeend zijn, die deel zijn van je hele wezen, die worden waargemaakt in volgende incarnaties. Dat zijn bindingen, harmonieën. Die kun je niet meer verstoren, zonder daardoor jezelf iets te

ontnemen van je uitdrukkingmogelijkheid. Dus dan kies je automatisch de richting, waarin dat kan worden gecontinueerd en vervuld.

- ❖ *Kan men gelijktijdige, medegeïncarneerde bekenden van vroeger ontmoeten, doordat ego's a.h.w. in kleine groepen reïncarneren met parallelle doeleinden? Blijft daardoor b.v. een band met een geestelijke Leraar intact?*

Banden met geestelijke Leraren. Theoretisch is het niet onmogelijk. In de praktijk is dat nogal moeilijk, omdat de meeste mensen niet weten wat een geestelijke Leraar is. Ze hebben er wel één, maar ze weten niet wat het is. Dat is iets, daar zou ik me maar niet al te druk over maken. Als u op aarde heeft geleefd in een bepaalde groep, dan heeft u met een ongeveer gelijk bewustzijn - zij het op verschillende tijden - misschien de overgang bereikt. Bent u dan in een geestelijke wereld verder gegaan, dan zal dit gezamenlijk erkennen plus bestreven een grote gelijkheid hebben veroorzaakt. Deze gelijkheid kan resulteren in een gelijktijdige of bijna gelijktijdige reïncarnatie op aarde en in vele gevallen met een ongeveer gelijke keuze, niet alleen van tijd, maar ook van mogelijkheid. Dus het milieu of de afstemming of de genetische mogelijkheden liggen dan ongeveer op hetzelfde vlak. Als dat gebeurt, dan bestaat er dus een zekere sympathie, een aantrekkingskracht, die eigenlijk niets meer heeft te maken met het verstandelijke, daar vaak helemaal tegenin zal gaan en die toch betekenis heeft, omdat je vroeger gezamenlijk dit hebt gehad.

Als U nu spreekt over een geestelijke Meester, dan denkt u aan geestelijk onderricht en aan schooltje spelen. Een geestelijke Meester is een wezen, waarmee je zodanig harmonisch bent, dat je in diens gedachten kunt en moogt delen, zonder dat je de gelijke bent of het geheel reeds kunt begrijpen. Als je op aarde leeft, kan iets dergelijk wel in je doorwerken. Maar ga je dat menselijk verklaren, dan maak je er weer een mannetje van dat je dingetjes komt vertellen, en dat is natuurlijk niet waar.

- ❖ *Het is dus een reageren op gelijke trillingen.*

Het is een reageren op vroeger bestaande harmonieën, waardoor wat u gelijke trillingen noemt ook in deze wereld tot uiting kan komen.

- ❖ *Is bewust reïncarneren door meer dan één ego mogelijk? Ik bedoel niet dezelfde persoon, maar om a.h.w. gezamenlijk iets te gaan verrichten.*

Ja, dat is heel goed mogelijk. Maar nu moet u wel begrijpen, dat het doel dan geestelijk moet zijn en vanuit uw stoffelijk denken waarschijnlijk tamelijk abstract. Het is dus niet zo, dat de jongens van Feijenoord zeggen; Kom jongens, laten we gezamenlijk reïncarneren, want we zijn zo'n lekker elftal. Maar het kan wel zo zijn, dat u gezamenlijk heeft gewerkt, misschien zelfs met betrekkelijk weinig materiële contacten, aan één en hetzelfde doel. Daardoor ontstaat er een geestelijke band, die mentaal en redelijk niet eens geheel is uit te drukken, voert tot een contact in de sferen, soms tot het gezamenlijk opbouwen van een soort afzonderlijk Zomerland-sfeertje (een vormsfeertje), van daaruit heel vaak gepaard gaat met een gezamenlijk verdergaan. Daar zit wel een grotere gelijkheid in. Men vormt een eenheid; en als er eens eentje achterblijft, dan probeert de rest van alles om hem te helpen. Men neemt hem dus toch op in de harmonie en laat hem niet schieten. Dan krijg je ook een gelijktijdige incarnatie met een gelijke bestreving. Is die incarnatie voor één bewust, dan zal ze voor allemaal even bewust zijn.

Wat ik vanavond heb geprobeerd, is om u in de eerste plaats met de voeten op de grond te zetten. Want het is heel mooi om allerlei mooie dromen te hebben over ons karma, onze bestemming, over zusterzielen, tweelingzielen en alle grote geestelijke krachten bij elkaar. Als we eerlijk zijn, dan is dat vaak een komedie die we met onszelf en anderen spelen. Er is een reële invloed van het verleden op het "ik". Ik heb getracht u duidelijk te maken hoe eenvoudig, hoe rechtlijnig dat eigenlijk allemaal is. U bent het product van het verleden, zeker. Vóór uw geboorte; was u, en dat heeft mede bepaald wat er vandaag in u bestaat, zo goed aan problemen als naar mogelijkheden, wat uw richting is. Maar als u uw wereld en de waarde van uw wereld belangrijker gaat achten dan uw eigen "ik", dan komt u in strijd met uw persoonlijke werkelijkheid, het werkelijke ego. Die strijd voert dan - als ik het heel grof en plastisch mag zeggen - tot vaak ontstellende blunders, die voor u geestelijk nu zowel als later een aantal disharmonische waarden, soms zelfs bijna neurotische waarden, met zich meebrengen.

Probeer eraan te ontkomen. Laat u niet zozeer binden door wat is geweest; dat is niet belangrijk. Begrijp, dat wat u bent geweest, u heeft gemaakt tot wat u nu bent, en u daarbij alle mogelijkheden heeft gegeven, die u vandaag hebt; en dat het op de juiste wijze - harmonisch met uzelf - gebruikmaken van die mogelijkheden het enige is dat voor het "ik" belangrijk is. Al dat andere is bijkomstig. Als u zo de schijnbaar belangrijke en de werkelijk belangrijke dingen van elkaar weet te scheiden, dan zult u er bij een volgende incarnatie waarschijnlijk prettiger bij staan dan in deze en dan hoeft u ook niet zo bang te zijn om dood te gaan. Mensen, die bang zijn om dood te gaan, zijn meestal zij, die niet in zichzelf geloven. Maar als je harmonisch bent met jezelf, dan weet je dat je bestaat. Dan is elk moment eeuwigheid en kan de dood die eeuwigheid nooit schaden.

Ik heb geprobeerd het u duidelijk te maken. Ik ben misschien een beetje plastisch geweest hier en daar. Niet met de bedoeling u te schokken of te kwetsen, maar eenvoudig in de hoop dat ik dan gemakkelijker word verstaan. Ik heb een paar dingen gezegd, die misschien niet al te vleidend zijn voor de mensheid, maar potverdorie jongens, met honing kun je wel heel veel doen, maar je kunt de mensen niet de waarheid bijbrengen met honing, onthoudt u dat maar. Met al uw vragen, met al uw pogingen om de zaak dan toch weer ingewikkelder te maken, als ik het zo mag zeggen, zou ik u de raad willen geven;

Maak de zaak eenvoudig. Leef eenvoudig. Probeer innerlijk harmonisch te zijn en maak u niet al te zeer druk, als er strijdigheden ontstaan tussen u en uw milieu. Indien u innerlijk harmonisch bent, zult u in dat milieu vanzelf een harmonische weg vinden. Maar als u eerst harmonisch wilt zijn met uw omgeving, dan zult u daarin niet slagen, als u zelf een persoonlijkheidsstrijder bent.

Dan nog iets: Ik heb nu wel gesproken over duizend en meer incarnaties, maar zo erg hoeft het voor u niet te zijn. Je kunt vaak met een paar incarnaties al een heel eind komen. Maar het ligt er natuurlijk wel aan wat je dan leert. En dat is niet wat je leert aan feiten, maar het begrip, de wijsheid en de harmonische beleving en aanvaarding, die je weet op te brengen. Mag ik u toewensen, dat u wat dat betreft enorme successen moogt boeken?